

LBRIS

Wally Lamb

We know
books

DOLORES SE DESTRAMĂ

Traducere din limba engleză
de Ioana Filat

EDITURA
ART

<i>Introducere la a 20-a ediție aniversară</i>	9
Partea întâi. <i>Fecioara îndurerată</i>	23
Partea a doua. <i>Balenele</i>	173
Partea a treia. <i>Piciorul zburător</i>	363
<i>Mulțumiri</i>	653

Într-una dintre primele mele amintiri stau cu mama pe veranda din față a casei de pe Carter Avenue, unde locuiam cu chirie, și ne uităm cum cară doi curieri televizorul nostru nou-nouț în sus pe scări. Sunt tare bucuroasă, pentru că, deși am auzit de televizoare, n-am mai văzut niciunul cu ochii mei până acum. Uniformele bărbaților sunt de culoarea cutiei pe care o cară la mijloc. Asemenea crabilor de la Golful Pescarilor, urcă pieziș scările de ciment. Partea neverosimilă de-abia acum urmează: memoria mea vizuală se încăpățânează să creadă că acești doi inși sunt președintele Eisenhower și vicepreședintele Nixon.

Ajunși în casă, scot cubul cu față de sticlă și-l saltă sus pe pedestalul lui.

— Aveți grijă, le zice mama fără să se mai abțină – nu e genul care să le spună altora, mai ales bărbaților, cum să se poarte.

Stăm și ne uităm cum instalează cei doi curieri televizorul. Apoi președintele Eisenhower îmi spune:

— Gata, fetiço, ia sucește tu butonul ăsta.

Mama îmi dă voie cu un gest din cap și mă duc mai aproape.

— Uite așa, zice el și atunci îi simt mâna bățătorită pe mâna mea și, totodată, cum se rotește butonul de plastic între degete, ca o piesă de dame de-a tatei.

(Uneori, când tata ridică prea tare glasul la mama, ies în salon și-mi vâr o piesă de dame în gură – o sug, trecându-mi limba peste marginea crestată.) În clipa asta aud și simt cum mașinăria se pune în funcțiune. Un țiuit și apoi din cutie se aud glasuri.

— Ia uite, Dolores! zice mama.

În centrul suprafeței de sticlă verde apare o steluță. Se face tot mai mare, preschimbându-se în două femei la o masă de bucătărie – ale lor sunt glasurile. Îmi dau lacrimile. Cine le-a micșorat pe femeile astea? Sunt vii? Aievea? Suntem în 1956, am patru ani. Nu m-am așteptat la așa ceva. Cei doi bărbați și mama zâmbesc când văd că m-am speriat, încântați la culme. Sau poate mă alină, înțelegători. Asemenea imaginilor de la televizor, și acelea din memorie îmi apar limpede și precis, însă nu pot să mă încred în ele.

Nu cumpăraserăm televizorul, îl primiserăm cadou de la doamna Masicotte, văduva bogată pentru care lucra tata. Legătura dintre tata și doamna Masicotte începuse primăvara trecută, când îl angajase să zugrăvească mai multe clădiri imense de apartamente pe care le deținea, iar apoi îl înduplecase să-și vopsească propria camionetă în culoarea ei preferată, crem-piersică, și să scrie pe portiere „Proprietățile Masicotte, director general“. Pentru a sărbători hotărârea tatei, ne dăruise acel televizor.

Dacă stau să-mi amintesc și mai bine, îl văd pe tata făcându-ne cu mâna mic și mamei și dându-se jos de pe scară, cu pistolul de zugrăvit în mână, când venim să-i aducem prânzul în mașina noastră turcoaz cu alb. Când ajunge jos, tati își scoate masca de pe față. În gât și picioare simt bâzâitul compresorului de aer portocaliu; când îl scoate

din priză, se lasă brusc o tăcere delicioasă. În păr, urechi și sprâncene are stropi de var, însă restul feței e la adăpostul măștii. Când vorbește cu gura lui curată, întorc capul.

Luăm prânzul la iarbă verde. Tata mănâncă sendvișuri umplute cu tot felul de mâncăruri puturoase, de care eu și mami nu ne atingem: lebăr, ardei iuți în oțet, brânză Limburger. Bea cafea fierbinte direct din termos și, când înghițe, mărul lui Adam i se bățaie în sus și-n jos. Când aduce vorba de o „ea“, rămân nedumerită, „ea“ e fie casa asta pe jumătate albă a doamnei Masicotte, fie însăși bătrâna.

Bătrâna. Am aproape patruzeci de ani, probabil mă apropii bine de vârsta doamnei Masicotte și a părinților mei la vremea când ședeau pe peluza aia, râzând și suflându-mi puf de pădădie în nas, trăgând din țigările lor Pall Mall și închipuindu-și că doamna Masicotte e cheia viitorului lor și că televizorul ăla alb-negru Emerson e un cadou nevinovat, care nu atrage după sine toate obligațiile care vor declanșa în final destrămarea familiei noastre.

*

Televizorul a ajuns să-mi ocupe întreaga zi.

— Du-te să te joci în spate, Dolores. O să arzi drăcia aia, mă avertiza mama când trecea prin salon.

Însă, când îmi lipeam mâna de cutie, mi se părea caldă, nu fierbinte; mă alina, nu mă speria ca băiatul de peste drum, care arunca cu pietre. Uneori dădeam la maximum butonul ca o piesă de dame, ca să simt cum îmi zgâlțâie sonorul mâna.

Mami se oprea întotdeauna din treburile ei ca să ne uităm la emisiunea noastră preferată, „Regină pentru o zi“. Ședeam împreună pe canapea, eu îmi puneam piciorul peste al lui mami, și le ascultam pe femeile alea care aveau copii betegi din cauza poliomielitei, case lovite de trăsnet, de moarte și divorțuri. Cea mai năpăstuită dintre ele și care primea cele mai multe aplauze își dădea necazurile la schimb pe o pelerină de catifea și aparatură casnică modernă. Aplaudam și eu odată cu publicul din platou – cel mai mult și mai tare pentru femeile care izbucneau în lacrimi în toiul poveștilor. Mă ustureau palmele de mila lor.

În calitate de director al doamnei Masicotte, pe lângă faptul că îi zugrăvea proprietățile pe dinăuntru și pe dinafară, tata mai trebuia și să soluționeze plângerile locatarilor și să ridice banii de chirie. Această ultimă sarcină o îndeplinea în prima sâmbătă a lunii, când mergea cu Cadillacul piersichiu al doamnei Masicotte de la o casă la alta. Când am intrat în clasa întâi, mi-au zis că sunt destul de mare să-l însoțesc. Sarcina mea era să sun la ușa locatarilor. Niciunul nu părea bucuros de vizita tatei și cei mai mulți nici nu mă băgau în seamă când mă uitam pe furiș în spatele lor, la camerele lor adumbrite, amușinându-le mâncarea de pe foc și trăgând cu ochiul la televizoarele guralive.

Doamna Masicotte bea bere și tare-i mai plăcea să râdă și să danseze; de regulă în fiecare sâmbătă după-masă treceam pe la magazinul de spirtoase.

— O navetă de Rheingold la sticlă, îi zicea tata vânzătorului, un bătrân pe nume Cookie – nostim nume.

Cookie îmi oferea de fiecare dată o caramelă învelită în celofan și, în virtutea comenzii din partea doamnei

Masicotte, șansa de a o vota pe Miss Rheingold la urna de carton așezată lângă casă. (Mult timp am tot votat-o pe aceeași concurentă a mărcii, al cărei păr castaniu-închis îmi amintea de Gisele MacKenzie, prezentatoarea emisiunii *Your Hit Parade*, dar și de mama, care, dintre ele trei, arăta cel mai bine.

Brunet fiind, tata se știa arătos și tare se mai fălea cu asta. Țin minte că se mai întâmpla să țopăi de colo colo, gata să fac pipi pe mine, până termina el să se ferchezuiască după ușa roz a băii de pe Carter Avenue. Când ieșea, mă cocoțam pe taburet, în aburul și mireasma sticlutei destupate de Old Spice, și mă uitam în oglinda dulapului cu doctorii, la fața mea tremurătoare și picurândă. Tati ridica gantere în beci – desculț, doar în maiou și costumul galben de baie. După, mai venea țațoș pe la bucătărie, arătându-i lui mami mușchii și pupând prăjitorul de pâine, în care se admira.

— Hai că nu ești încrezut de acum, ești încântat de tine! glumea mami.

— Păi, doar te-am încântat și pe tine, nu? răspundea el apucându-se s-o fugărească prin bucătărie, făcându-se că vrea să ne pocnească peste funduleț pe amândouă cu cârpa de vase.

Eu și mami ne apăram chicotind în gura mare, bucu-roase să-l vedem atât de jucăuș.

După ce am primit televizorul, tati și-a adus ganterele sus în casă și s-a apucat să-și facă exercițiile uitându-se la emisiunile sale preferate: *Întrebarea de 64 000 de dolari*, *Tic Tac Dough*, *Câștigătorul ia tot*. Uneori, tot mârâind și opintindu-se, le striga răspunsul jucătorilor perdanți și, dacă o dădeau în bară, îi înjura.

— Ei, îi zicea el mamei, hai că a mai clacat un amărăștean, o să trudească mai departe pe brânci ca noi, restul, vai de steaua lui.

Nu-i suporta deloc pe campionii reveniți în joc și voia să-i vadă învinși de fiecare dată. Disprețul pe care-l simțea pentru ei părea să aibă cumva de-a face cu greutatețile pe care reușea să le ridice.

După tata, *noi* ar fi trebuit să fim bogați. În mintea lui, banii ni se cuveneau cumva pur și simplu și ar fi fost ai noștri dacă părinții lui prostuți nu și-ar fi vândut cele douăsprezece hectare de pământ de la Golful Pescarilor pe 3000 de dolari unui anume domn Weiss cu o lună înainte să se înece amândoi în Marele Uragan de la 1938. În timpul Marii Depresiuni, când tata creștea mare, Golful Pescarilor fusese doar o mlaștină presărată cu tăpșane, tufe de afini sălbatici și cabane cu latrine în curte. La vremea când a început să lucreze pentru doamna Masicotte, era reședința tihnită a milionarilor. Printre care se număra și fiul domnului Weiss, care locuia la două alei de casa doamnei Masicotte și se ocupa doar cu golful.

Tata o ierta pe doamna Masicotte că era bogată, cum era generoasă și „mai dădea și la alții“, cum se exprima el. În primii ani, televizorul a fost doar primul dintr-un șir de daruri printre care se numărau un leagăn pentru mine, articole de bucătărit pentru mama (un set de pahare grenă pentru suc, o frapieră neagră cu niște suporturi de alamă în formă de gheare), iar pentru tata daruri pe care le purta când se întorcea de la conacul de pe coasta golfului: o geacă sport cu imprimeu picior-de-cocoș, niște mănuși de piele căptușite cu blană de iepure veritabilă și, preferatul meu,

un ceas de mână cu o brățară metalică atât de flexibilă, că nu se rupea când o îndoiai.

— Așa, pui de ovreu, mai bagă două miare la saltea, striga tata la televizor într-o seară, în toiul tracțiunilor.

Se uita la *Întrebarea de 64 000 de dolari* – un campion cu ochelari rotunzi la ochi tocmai ieșea victorios din cabina antifonică Revlon.

— Nu vorbi așa, Tony, și-a arătat mama dezaprobarea.

Tata și-a întors repede ochii dinspre ecran spre ea. Ganterele i se clătinau deasupra capului.

— Așa *cum*?

Mami a făcut semn din bărbie spre mine.

— Nu vreau să audă asemenea lucruri, a spus ea.

— Așa *cum*? a repetat el.

— Bine, nicicum. Nu contează.

Mami a ieșit din cameră. Ganterele au căzut la podea, cu un bufnet atât de neașteptat, că mi-a zvâcnit inima în piept. S-a dus după ea în dormitor.

Mai devreme în săptămâna aceea, tata venise de la doamna Masicotte cu un caiet gros de desen și o cutie cu mai multe șiruri de creioane colorate Crayola. Acum am deschis caietul neatins la o pagină din mijloc și m-am apucat să desenez chipul unei femei frumoase. I-am făcut niște gene lungi și curbate, buze rujate, părul în nuanța numită „siena arsă“, o coroniță.

— Bună, mi-a spus femeia. Mă cheamă Peggy. Culoarea mea preferată e magenta.

— Niciodată, dar *niciodată!*, să nu-mi zici tu mie cum să vorbesc la mine acasă, a urlat tata din spatele ușii de la camera lor.

Mami tot plângea și-și cerea iertare.

Mai târziu, după ce tata a trecut valvârtej pe lângă mine, s-a urcat în mașină și a plecat, mami a stat în cadă, la muiat, până când deja trecuse de mult ora mea de culcare și umplusem jumate din caiet cu viața lui Peggy.

De obicei mă alunga când o prindeam goală, însă mânia lui tati o lăsase pierdută pe gânduri și nepăsătoare. Pe marginea căzii era scrumiera plină de mucuri de Pall Mall. În baie erau nori groși de fum, care se mișcau odată cu mine.

— Vrei să te uiți la tanti? am spus.

Mă gândeam că desenele s-ar putea s-o consoleze cumva, însă mi-a spus că sunt drăguțe fără să se uite.

— Tati e rău? am întrebat-o.

Atâta i-a luat să răspundă, că am crezut că poate nu m-a auzit.

— Uneori, a spus în sfârșit.

Sânii îi tot ieșeau și îi dispăreau în apa cu săpun. Până atunci nu mai avusesem ocazia să-i studiez. Sfârcurile aduceau cu caramellele Tootsie Roll.

— E rău când se simte nefericit.

— Cum de se simte nefericit?

— Ei... a făcut ea. Ești prea mică să înțelegi.

S-a întors brusc spre mine și m-a surprins uitându-mă la sânii ei lucioși și umezi. Și-a dus brațele la piept, împroșcând cu apă în jur, și într-o clipă a redevenit mama cuvințioasă pe care o știam.

— Fugața de aici, mi-a spus. Tati nu e deloc rău. Ce tot zici?

*

Locatarii doamnei Masicotte plăteau chiria în bani gheață, numărând bancnotele de douăzeci de dolari în

palma întinsă a tatei. În cele mai frumoase sâmbete, după ce umplea săculețul doamnei Masicotte cu bani, tati se concentra pe mine. Îi plăcea că imitam tot ce vedeam pe la televizor.

*Sunt Chiquita Banana și vă voi spune
Că doar bananele coapte sunt alea bune*

*Scoate-ți Chevroletu' afară
Pe la noi prin țară.*

America e cea mai tare din lume!

Îi tot cântam jingle-urile preferate. Uneori ne jucam de-a „goana ne bună” pe drumurile cotite care duceau la Golful Pescarilor. Eu stăteam pe bancheta din spate, făcând pe micuța doamnă Masicotte, și-i porunceam tatei s-o calce.

— Bine, cucoană. Ești gata, cucoană? O călcăm!

Mă țineam de cordonul piersichiu prins de-o parte și de alta a cotierelor, pe dosul scaunului din față, iar tata vira în trombă și se hâțâna pe dâmburile drumului.

— Simți amortizoarele alea de lux, Dolores? Parc-am sta la noi în living.

Sau cum mi-a zis odată:

— *A noastră* e frumusețea asta de mașină! Mi-a vândut-o baba.

Miroseam parfumul doamnei Masicotte îmbibat în bancheta tapițată moale și știam că nu e adevărat, chiar și pe vremea când înghițeam mai toate gogoșile – când credeam că, la fel ca în cazul lui Lucy și Ricky Ricardo¹,

¹ Personaje din serialul american de televiziune *I love Lucy* (n. red.).

certurile părinților mei însemnau doar că se iubesc mai gălăgios.

Tura de sâmbătă se termina săptămână de săptămână în vârful dealului, pe Jefferson Drive, unde trona casa doamnei Masicotte, ca un tort de nuntă alb, deasupra estuarului Long Island. Intram prin garajul rece și întunecat de ciment, în care portierele Cadillacului se trânteau cu o larmă nemaiauzită nici până atunci și nici de-atunci înainte. Urcam apoi scările și intram pe ușă fără să mai batem. De cealaltă parte era bucătăria piersichie a doamnei Masicotte, la care mă uitam chiorăș.

— Vezi cum te porți, mă avertiza tati de fiecare dată. Zi mulțumesc.

Acolo, la bucătărie, așteptam să termine tati și doamna Masicotte cu afacerile lor săptămânale, două camere mai încolo. Deși, asemenea chiriașilor ei, doamna Masicotte nu-mi dădea deloc atenție, se arăta generoasă cu mine. Mă așteptau mereu farfurii cu fursecuri de cofetărie, cărți groase cu poze din hârtie lucioasă, modele pentru păpuși de hârtie. Când rămâneam acolo de gardă, îmi ținea tovărășie Zahra, cocker spanielul gras și crem al doamnei Masicotte, care-mi stătea la picioare și privea cum dispăreau neîncetat fursecurile din farfurie la mine în gură.

Tata și doamna Masicotte râdeau și vorbeau tare în ședințele lor, iar uneori ascultau radioul. (Radioul nostru de acasă era o cutie de plastic; al doamnei Masicotte era o piesă de mobilier.)

— Mai stăm mult? îl întrebam pe tati când venea la bucătărie să vadă ce fac sau să mai ia două sticle de Rheingold.

— Câteva minute, îmi răspundea el de fiecare dată, indiferent cât mai dura.

Voiam să-l știu pe tata acasă, râzând cu mami sâmbătă după-masă, nu cu doamna Masicotte, care avea părul alb-gălbui și la trup era micuță și grăsuță ca Zahra. Tata i se adresa cu numele mic, LuAnn, iar mami îi zicea pur și simplu „ea“.

— Ea e, îi spunea lui tati când suna telefonul în toiul cinei.

Uneori, când ședințele se lungeau fără noimă sau când se prăpădeau de răs în camera lor, îmi propuneam tot felul de obrăznicii și apoi le făceam. Odată am mâzgălit toate fețele din cărțile alea scumpe de povești. În altă sâmbătă am muiat un burete în apă și i l-am azvârlit Zahrei în bot. De regulă chinuiam cățelușa momind-o cu fursecurile de care nu se putea atinge. Propriile mele isprăvi – care ar fi putut stârni toată mânia tatei – mă cutremurau și mă încântau totodată.

*

În clasa a doua aveam părul lung. Dimineața, înainte să plec la școală, mama îmi pieptăna coada încâlcită și mă doftoricea cu o jumătate de linguriță de Maalox, când mă supra stomacul din cauza emoțiilor. Învățătoarea mea, doamna Nelkin, țipa la noi. Mai tot anul acela m-am străduit să fiu ascultătoare, am completat corect toate spațiile goale din toate fișele de lucru, am aranjat pe mutește cartonașele cu fragmente de cuvinte pe bancă și n-am vorbit cu nimeni.

— Ei, nu-ți mai bate capul cu cotoroanța aia, mă sfătuia mama. Mai bine gândește-te că vine bebelușul.

Frățiorul sau surioara mea trebuia să se nască în februarie 1958. Când i-am întrebat pe ai mei cum ajunsese

bebelușul în pântecul mamei, au râs amândoi, apoi tati mi-a zis că l-au făcut împreună, cu trupurile lor. Mi i-am închipuit cum se freacă îndrăcit unul de celălalt, cu hainele pe ei, ca două bețe cu care faci focul.

Toată toamna și iarna am hrănit-o pe Bebe Dawn, păpușa mea, cu biberonul și am spălat-o cu apă caldută pe pielea de cauciuc, la chiuveta din baie. Eu voiam o fetiță, iar tati voia un băiețel. Mami nu se sinchisea cu așa ceva, doar să fie bebelușul sănătos.

— Cum iese de acolo? am întrebat-o într-o zi, când nu mai era mult.

— Ei, lasă – atâta mi-a spus.

Mi-am închipuit-o întinsă pe un pat de spital, liniștită și zâmbitoare, cu burdihanul crăpat pe mijloc ca pantalonii în tur.

La micul dejun, în dimineața când se ținea la școală petrecerea de Sfântul Valentin, mami a hotărât să rearanjeze sertarul cu tacâmuri – sarcină care a amărât-o în așa hal, că s-a pus pe plâns.

Petrecerea de Sfântul Valentin a fost până la urmă un sfert de oră dezamăgitor, după orele grele de școală. Spre sfârșit, când ne puneam cizmele, paltoanele și căciulile, doamna Nelkin a venit la mine. Mi-a zis să rămân în bancă după ce suna de ieșire; telefonase tata la școală, să anunțe că vine să mă ia. Am stat în liniștea sălii de clasă golite cu căciula și paltonul pe mine și cu un teanc de felicitări în poală. Cum toți colegii plecaseră, se auzea scârțâitul limbilor ceasului. Domnul Horvak, omul de serviciu, mătura mormăind firimiturile rămase după petrecere, iar doamna Nelkin corecta lucrări fără să ridice ochii din hârtii.

Până la urmă a apărut bunica Holland din Rhode Island – mama mamei – în pragul ușii. S-a apucat să șușotească cu doamna Nelkin în fața clasei, încât m-am întrebat dacă nu cumva se cunosc. Apoi, cu un glas mai mieros decât i-l știam, doamna Nelkin mi-a zis că pot să plec acasă.

Însă nu ne-am dus acasă. Bunica m-a condus în jos pe cele două paliere ale scărilor școlii și apoi la un taxi cu care am mers până la Catedrala Sfântul Paul. Pe drum mi-a spus că mama a trebuit să se ducă la un spital mare din Hartford din cauza unor „probleme femeiești“, iar tata mersese cu ea. Mama avea să lipsească cel puțin două săptămâni, timp în care o să aibă ea, bunica, grijă de mine. Cu bebelușul s-a zis și gata. La cină o să avem pastramă de vită cu smântână.

Sfinții din vitraliile bisericii aveau niște mutre chinuite ca ale femeilor de la *Regină pentru o zi*. Bunica și-a scos rozariul cu mărgelele ca niște boabe de fasole și s-a apucat să mormăie Rugăciunile Căii Sfintei Cruci, iar eu m-am luat după ea, împrăștiind felicitări pe jos, poticnindu-mă de strane și stârnind ecouri în jur. Lumânările pe care le-am aprins stăteau în niște păhărele grea care mi-au amintit de paharele noastre pentru suc de la doamna Masicotte. Eu n-aveam voie să țin flacăra în mână. Am primit sarcina să vâr banii în cutia de metal, douăzeci de cenți pe două lumânări, *clic-clic*.

Când s-a întors tati seara acasă, s-a întins lângă mine în pat și mi-a citit felicitările. Se uita în tavan când vorbea de mami. Cumva, a spus, în burtă îi crescuse un cordon, nu doar bebelușul. (Mi-am închipuit cordonul din spațele Cadillacului doamnei Masicotte.) Când a dat să iasă bebelușul, cordonul i s-a încolăcit în jurul gâtului și s-a

spânzurat cu el. Era un el. Un băiețel - Anthony Jr. În timp ce vorbea, îi picurau lacrimi pe obraz ca ceara de lumânare. M-am cutremurat când l-am văzut, până în clipa aia crezusem că bărbații nu sunt în stare să plângă, tot așa cum nu sunt în stare nici să nască bebeluși.

Nu-mi plăcea deloc să stau cu bunica. Dormea pe un pat pliant la mine în cameră și ne servea fierturi la cină. Nu era deloc igienic, zicea ea, că tata bea apă direct din sticlă și o punea apoi înapoi în frigider. Era rușine că nepoata ei de șapte ani nu învățase până acum să se roage. S-a săturat, zicea, s-o întreb același lucru una-două: când se întoarce mama acasă? Face și ea ce poate.

Bunica croșeta în fața televizorului, încruntându-se când la ce vedea pe ecran, când la ce vedea în poală. Ei îi plăceau alte emisiuni decât nouă. Preferata ei era *Edge of Night*, în care o bogătană omorâse în taină un bărbat vârandu-i în gât o țepușă de spart gheața, numai că de crimă era acuzată o femeie frumoasă dintr-o familie săracă.

— Ia uite-o pe Madam Mironosița, spunea bunica privind-o chiorâș pe ucigașa care stătea nevăzută de nimeni în galeria tribunalului. Păcătoasa de ea.

Mi-am folosit mult talentele de imitatoare ca s-o îmbinez pe bunica. Am învățat pe de rost pentru ea cele zece porunci și o rugăciune care se chema *Slavă Ție, regină sfântă*, despre niște oameni care scrâșneau din dinți într-un loc groaznic, numit Valea Plângerii. Bunica mi-a promis înfocată că o să aibă grijă să primesc prima Sfântă Împărtașanie, ca să mă îmbrac într-o rochiță albă și frumoasă, cu voal, și să mănânc din trupul lui Cristos. Dimineața nu se sinchisea de temerile mele, zicând că fetițele de vârsta mea

sunt prea mici ca să se doftoricească cu Maalox, după care mă trimitea nepregătită la doamna Nelkin.

Cu o zi înainte să se întoarcă mama în sfârșit acasă de la spital, tati m-a lăsat să chiulesc de la școală. Am încărcat împreună jucăriile, pătuțul și leagănul lui Anthony Jr. în spatele camionetei piersichii și am luat-o spre groapa de gunoi. Pe drum mi-a spus că treaba noastră e să o înveselim pe mama, așa că nici măcar să nu aducem vorba de bebeluș. Mi s-a părut la mintea cocoșului. Doar nu era vina ei că murise bebelușul, prostul ăla de Anthony Jr. era vinovat.

Tati a azvârlit piesele noi de mobilă verde-mentă deasupra unui morman de saltele vechi și cutii goale de vopsea și s-a suit în camionetă, răsuflând greu. Gonea pe drumul desfundat și plin de hârtoape, de mă sălta cu totul de pe banchetă, izbindu-mă de portieră. Pescărușii se fereau din calea noastră și oamenii se îndreptau de spate, ridicând privirea de la gunoiul pe care-l studiau ca să se uite la noi. Cum mă uitam în spate, văzând cum se fac tot mai mici lucrurile de care Anthony Jr. nici nu apucase să se bucure, am înțeles prima oară ce risipă era viața lui.

Tata a luat-o spre Golful Pescarilor.

— Vai, nu, iar la ea? m-am plâns. Cât stăm?

Însă în loc să cotească la capătul aleii din fața casei de pe Jefferson Drive, tati a trecut pe lângă ea, luând-o pe alt drum.

A parcat în dreptul calei goale. Am mers pe cheiul dărăpănat și am rămas unul lângă altul. Briza rece de primăvară îi flutura hanoracul de nailon.

— Vezi acolo, în larg? a spus el și mi-a arătat apa cenușie și vălurită a estuarului Long Island. Odată, când eram cam